

לולה ברגנטל ז"ל – מילים לזיכרה

לולה הגיעה למעין צבי עם בעלה הרברט ז"ל בשנת 1982. היא הייתה אז בת 56, וזכינו שחייתה עימנו מעל 40 שנים.

לולה נולדה בהמבורג שבגרמניה בשנת 1926. ביתם הצעירה של פריץ לוי ומטה יעקב. היא ואחותה הגדולה מרגוט נהנו מילדותן בבית עירוני מבוסס, אך ככל שהעמיקה פעילות הנאצים כנגד היהודים נאלץ אביהן להחליף מקומות עבודה והמשפחה נדדה מדירה לדירה צנועה יותר. כך החליפו 24 פעמים את כתובתם במשך 6 שנים! אך למרות זאת, לולה כנערה צעירה מצאה בכל סביבה חברות טובות ששמרו על קשרים איתה גם כנגד החוקים המפלים. בשנת 1938, בעקבות "ליל הבדולח", נאסר אביה לשבועות ארוכים. כששחרר מן הכלא, בזכות היותו חייל מצטיין בצבא הגרמני במלחמת העולם הראשונה, חיפשה המשפחה דרך לצאת מגרמניה. אביה של לולה ניצל כשצורף כשחקן לקבוצת תאטרון של יהודים יוצאי גרמניה שהציגה בברזיל, ואילו לולה ואחותה מרגוט, הצליחו לצאת לאנגליה ב"קינדר טרנספורט". טרנספורטים להצלת ילדים ובני נוער יהודים מגרמניה שנקלטו על-ידי משפחות אנגליות. אימן, מטה, וקרובי משפחה נוספים נספו בשואה.

ביוני 1939, בגיל 12 וחצי, הגיעה לולה אל ביתן של שתי "דודות". מורות לא נשואות שהסכימו לקבלה ולדאוג לה. היא למדה שפה חדשה והתאקלמה בלונדון ובבית הספר בעזרת המשפחה שקלטה את אחותה ושתי "הדודות". כל שנות המלחמה היו האחיות לוי בלונדון המופצצת. לולה הצליחה לשמור קשר מכתבים עם אביה שבברזיל אך עם אימה בגרמניה הקשר נותק. למזלן היו מאמציהן רחבי לב ואת הקשרים החמים איתם שמרו לולה ואחותה עוד שנים רבות בבגרותן.

לאחר המלחמה הפליגו אל אביהן בברזיל. האב שנפרד מלולה הילדה בת 12, פגש כעת צעירה בוגרת בת 19. וגם בברזיל החלה לולה בחיים חדשים ולמדה שפה ומנהגים חדשים. היא עבדה ולמדה ופגשה את אהבת חייה, הרברט.

לולה והרברט הולידו 3 בנות : ליזט, אילונה ומוניקה. אך את השמחה שחוותה לולה בגידול הבנות ליווה כאב על הבן שנולד לה, דוד, אח תאום לאילונה, שנפטר בינקותו. הבנות הצטרפו לתנועת הנוער הציונית ועלו לישראל בתחילת שנות ה-70. ליזט פנתה ללימודים בטכניון ואילונה לאולפן בקיבוץ. לולה והרברט נהנו מן הביקורים אצלן אך בשנת 1974 נחתה עליהם מכה נוספת – מוניקה הצעירה בבנות, נהרגה בתאונת דרכים. את העצב המתיקה השמחה על נישואיה של אילונה ליורם ושנה לאחר מכן - נישואי ליזט וחיים. גם הנכדים החלו להופיע זה אחרי זה והמשפחה התרחבה.

אחרי 36 שנים בברזיל עלו לולה והרברט לישראל, לחיות ליד הבנות ומשפחותיהן. הם התקבלו בברכה ובחום בקיבוץ, כהוריה המבוגרים של אילונה, אך היו צעירים ברוחם ובנפשם. מותו הפתאומי של הרברט, שלוש שנים לאחר מכן היה מכה קשה נוספת שספגה לולה בחייה הארוכים.

לולה למדה בקיבוץ שפה חדשה ומנהגים חדשים. היא השתלבה בעבודה במטבח הילדים ובמתפרה, והשתתפה בטיולים, בחוגים ובהרצאות. עד שנותיה האחרונות הייתה חברה פעילה נעימה וחרוצה בין באות הוטיכאן.

כשנשאלה לולה מהי השמחה הגדולה בחייה, היא השיבה :

"השמחה הגדולה ביותר שלי הייתה העובדה ששתי הבנות נשואות לבעלים טובים וחמים, המשפחה מאד חשובה להן ויש להן בית טוב, כמו שאני זכיתי בכל שנות הנישואין שלי".

בברכה ליום הולדתה ה-75 נכתב בסיום :

... "כן, את צעירה כבר הרבה שנים, מי ייתן ותזכי גם לנינים"....

לולה זכתה לבנות וחתנים, נכדים אוהבים וגם נינות ונינים. היא חייתה חיים מלאים ועשירים.

תנוח על משכבה בשלום.